

π.

Φιλόθεου Φάρου

Η πίστη ως συνάντηση με τον Θεό και ως γνώση του Θεού δεν μεταδίδεται με την Βαρλααμική λογική των λογικών και των απολογητικών επιχειρημάτων αλλά με το «έρχου και ίδε» και είναι έντονη η απουσία μιας τέτοιας πίστεως στις μέρες μας.

Η πραγματική πίστη δεν είναι ούτε μελόδραμα ούτε μεγαλοστομίες, ούτε υστερικές κραυγές και, ούτε εντυπωσιακές παραστάσεις. Η πραγματική πίστη δεν αυτοπροσδιορίζεται, αλλά είναι σιωπηλή και ταπεινή και δίνει μια αίσθηση σιγουριάς και εμπιστοσύνης. Τ

ην εκκλησιαστική ζωή την αναζωογονεί και η παρουσία ανθρώπων πίστεως, όχι της πίστεως που κατά την Βαρλααμική αντίληψη είναι μια διανοητική παραδοχή ενός λογικού συμπεράσματος, αλλά της πίστεως ως γνώσεως του Θεού «Ιων.17,13», ως συναντήσεως με Αυτόν και ως γεύσεως της βασιλείας Του.

Της πίστεως που δεν φωνασκεί και δεν προσπαθεί να αποδείξει τίποτε. Η πίστη που προσπαθεί να αποδείξει αυτό που πιστεύει και μάλιστα με λογικά επιχειρήματα και παράθεση χωρίων από εκκλησιαστικά κείμενα αποδεικνύει μόνο τον πανικό της αμφιβολίας και είναι μια απεγνωσμένη προσπάθεια να πείσει τον εαυτό της

κάνοντας πλύση εγκεφάλου στους άλλους.

Η πραγματική πίστη βιώνει την παρουσία του Θεού και την γεύση της βασιλείας του και αυτό το βίωμα καθορίζει τον τρόπο ζωής του πιστού που έτσι μεταδίδει στους άλλους αυτό που βιώνει.

Το μόνο αυθεντικό μας κήρυγμα είναι ο τρόπος της ζωής μας και όταν έχουμε ένα παραφουσκωμένο λογαριασμό στην τράπεζα, όταν είμαστε φίλαρχοι και ματαιόδοξοι, όταν δίνουμε ιδιαίτερη σημασία στην λάμψη της εξωτερικής περιβολής, όταν θέλουμε να μας προσκυνούν και να μας αποθεώνουν οι άλλοι, τότε κηρύττουμε αψευδώς μαμωνά και κόσμο, όσο εντυπωσιακή κι είναι η θρησκευτική ρητορεία των λόγων μας.

Ένας αρχάριος μοναχός ρώτησε κάποιο γέροντα πως σε μερικούς ανθρώπους έχει δοθεί το χάρισμα να βλέπουν αποκαλύψεις και να μαθαίνουν ουράνια μυστήρια.

-Μη μακαρίζεις μόνο αυτούς, παιδί μου, αποκρίθηκε ο σοφός γέροντας, μα πιο πολύ εκείνους που βλέπουν διαρκώς τις αμαρτίες τους, ανακαλύπτουν τις αδυναμίες τους και γνωρίζουν καλά τον εαυτό τους.

-Πριν λίγες ημέρες, αββα, είπε πάλι ο αδελφός, είδα ένα μοναχό να βγάζει δαιμόνιο από κάποιο άρρωστο και τον θαύμασα.

-Εγώ δεν επιθύμησα ποτέ, αποκρίθηκε ο γέροντας, να διώχνω δαιμόνια και να γιατρέψω αρρώστιες. Παρακαλώ μόνο τον Θεό να μην γίνω ο ίδιος περίγελως του σατανά, και αγωνίζομαι να καθαρίσω το μυαλό μου από πονηρές σκέψεις. Αν το κατορθώσω, τότε θα είμαι άξιος θαυμασμού.

Πηγή: isagiastriados.com